

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku I. B.
przy uczestnictwie K. D. i E. B.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt II Ca 385/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestnika postępowania K. D. o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni I. B. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 24 września 2015 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 27 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dokonał rozgraniczenia nieruchomości, wnioskodawczyni, oznaczonej jako działka nr [...], położonej we wsi G. z działką sąsiednią nr 426, stanowiącą własność uczestnika – K. D., wzdłuż punktów [...] na mapie sporządzonej przez biegłego G. J.. Sąd ten przyjął za podstawę stan prawny nieruchomości, uwzględniając w jego ramach zmiany wynikłe z zasiedzenia przygranicznego pasa działki [...] przez właścicieli działki nr 426 najpóźniej z dniem 1 stycznia 1985 r. Sąd Okręgowy

rozpoznający sprawę na skutek apelacji wnioskodawczynie uznał wprowadzić zasadność części zarzutów, jednak ostatecznie ocenił, że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, ponieważ opiera się na właściwie określonym stanie prawnym nieruchomości. Sąd drugiej instancji stwierdził, że stan prawny rozgraniczanych nieruchomości określony został w wyniku nabycia ich własności na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, co nastąpiło według stanu samoistnego posiadania w dniu 4 listopada 1971 r. Sąd Okręgowy wskazał, że z ustaleń faktycznych nie wynika, aby w późniejszym czasie doszło do zmiany stanu prawnego nieruchomości, stan posiadania obu działek (niezgodny z granicą określoną w ewidencji gruntów) ukształtował się już bowiem w latach 60-tych XX w.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 153 k.c., art. 63 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw, art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych oraz zmianie Kodeksu cywilnego i art. 341 k.c. Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i postanowienia Sądu Rejonowego w Rykach poprzez dokonanie rozgraniczenia działek według linii wyznaczonej punktami 2350 - 2351, zgodnie ze stanem prawnym wynikającym z ewidencji gruntów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczynie uczestnik postępowania K. D. wniósł o odrzucenie tej skargi, ewentualnie o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania lub też o jej oddalenie, a w każdym z podanych wariantów - o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego od wnioskodawczynie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa

i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jej skargi przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, wynikającą z niewłaściwego zastosowania przez Sąd Okręgowy art. 153 k.c. i art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 1 października 1990 r., art. 63 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami Skarbu Państwa oraz art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych oraz zmianie Kodeksu cywilnego.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie a zaskarżone orzeczenie nie może się ostać. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać kwalifikowany charakter naruszenia prawa i jednoznaczną błędność wydanego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Przytoczone przez skarżącą argumenty nie potwierdzają oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Głównym argumentem skarżącej jest wadliwe przyjęcie, że nastąpiło zasiedzenie przygranicznego pasa działki na 427 przez właścicieli działki nr 426 oraz pominięcie konsekwencji uwłaszczenia na podstawie ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych oraz zmianie Kodeksu cywilnego. Tak sformułowane argumenty nie przystają do podstaw rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, który zakwestionował pogląd Sądu Rejonowego o zasiedzeniu przygranicznego pasa gruntu i stwierdził, że do jego nabycia przez właścicieli działki ewidencyjnej 426 doszło w 1971 r. wyniku

uwłaszczenia. Również zarzut oczywistego naruszenia art. 341 k.c. nie jest uzasadniony, gdyż oparty jest na założeniu, że niekwestionowane w skardze ustalenia faktyczne obu Sądów są wadliwe, a ponadto odwołuje się do nowych dowodów, których przeprowadzenie i uwzględnienie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W konsekwencji przytoczone przez skarżącą okoliczności nie przekonują o oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej i nie mogą być podstawą przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił rozpatrzenia skargi wnioskodawczyni.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 520 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz z art. 13 § 2 k.p.c.

jw